

ת"פ 7086/12/11 - המאשימה - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אביאל יצחק

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 7086-12-11 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' יצחק

בפני: כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל משטרת ישראל
תביעות- שלוחת רמלה ע"י עוה"ד מיכל בן
דוד

נגד
הנאשם - אביאל יצחק ע"י עוה"ד גיל גבאי

גזר דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו יוחסה לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הינו שחקן כדורסל והשופט אלרון לוי (להלן: "**אלרון**") הינו שופט כדורסל בליגה הארצית ושימש כשופט במשחק כדורסל שהתקיים ביום 2.1.11, באולם כדורסל ברעות, בין הקבוצות "מכבים רעות" ו-"הפועל איילות".
2. הנאשם היה שחקן בקבוצת "הפועל איילות" (יצוין כי בכתב האישום נרשם בטעות שהנאשם היה שחקן בקבוצת "מכבים רעות"). בשעה 19:40 או בסמוך לכך, הרחיק אלרון, במהלך המשחק את הנאשם וביקש ממנו לעזוב את מגרש הכדורסל. בתגובה לכך, אמר לו הנאשם "**אתה לא יודע מי אני, חכה חכה, אתה לא מכיר את העבר שלי**".
3. בהמשך, עלה הנאשם ליציע, אך חזר למגרש הכדורסל ואלרון ביקש ממנו בשנית לעזוב את המגרש. בתגובה לכך, אמר הנאשם לאלרון "**אתה לא יודע מי אני, חכה חכה, תבוא לאילת, אני אניע לכל המגרשים שתהיה שם, חכה, אני אדקור אותך, אני דקרתי אנשים כמוך כשהייתי בן 16**".

4. הנאשם כפר במיוחס לו ונשמעו הראיות. בהמשך, בתום שמיעת הראיות, ניתנה הכרעת הדין ועל פיה הורשע הנאשם בעבירת האיומים, כאמור בפסקה 1 לעיל.

טענות הצדדים לעונש

5. המאשימה טענה בתמצית כדלקמן:

א. דברי האיום שהשמיע הנאשם נאמרו קבל עם ועדה לעיני צופים רבים. כמו כן, חומרה רבה אוחזת בעבירות אלימות בספורט וזאת, הן מילולית והן פיסית. לצד האינטרסים הנפגעים בעבירות האלימות כשלעצמן, עובדת ביצוען בתוך משחק כדורסל, מלמדת על רף חומרה בינוני עד גבוהה.

ב. הנאשם לא לקח אחריות למעשיו ולאור האמור, ברי כי נשמט כל בסיס לאפשרות ביטול הרשעתו בדין. כמו כן, האינטרס הציבורי בעבירות אלימות בכלל ובעבירות אלימות בספורט בפרט, גובר על אינטרס הפרט. אף מעבר לכך, לא הוכח על ידי הנאשם קיומו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו מעצם ההרשעה.

ג. כתב האישום הוגש לבית המשפט באותה השנה שבה בוצעה העבירה ולכן אין בסיס לטענה של ההגנה בדבר חלוף הזמן כשיקול לקולא.

ד. מתחם העונש ההולם נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין מאסר מאחורי סורג ובריח, כאשר העונש המתאים הינו מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה וקנס.

ה. לפי סעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (להלן: "**חוק איסור אלימות בספורט**") יש להורות על הרחקת הנאשם, לתקופה של שנתיים, מכל אירוע ספורט רשמי וזאת, בין כאוהד ובין כשחקן.

6. בא כוח הנאשם טען בתמצית כדלקמן:

א. האירוע נשוא כתב האישום היה צריך להיות מטופל באופן בלעדי במישור המשמעותי באיגוד הכדורסל ולא היה כלל מקום להגשת כתב האישום. יצוין שטענה זו נטענה על ידי הנאשם עוד בשלב הסיכומים, בתום שמיעת הראיות, ונדחתה בהכרעת הדין ולכן אינני מוצא צורך לדון בה בשנית.

- ב. הנאשם נעדר עבר פלילי. בנוסף, מדובר באפיזודה בודדת בה כשל הנאשם בלהט של רגע. מאז מועד ביצוע העבירה חלף זמן רב, למעלה 5 וחצי שנים, כאשר במהלכן, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.
- ג. הנאשם עובד כיום כמטפל עבור נכה צה"ל באמצעות חברת כוח אדם שזכתה במכרז של משרד הביטחון למתן שירותי סיעוד עבור נכי צה"ל. לטענת הנאשם הרשעתו עלולה לגורם לכך שיפוטר מעבודתו ומכאן גם בקשתו לבטל את ההרשעה.
- ד. לחילופין, היה וההרשעה לא תבוטל, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ויש למקם הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.
- ה. כיום, אין הנאשם משמש כשחקן כדורסל, אולם נותרה חיבתו לכך וממשיך הוא לפקוד משחקים כאוהד וצופה מן הצד ובכך לא הזיק לאיש, משכך, אין הצדקה להרחיקו מאירועי ספורט.

אי קבלת תסקיר של שירות מבחן

7. הסיגור טען כי יש להורות על קבלת תסקיר מטעם שירות מבחן, על מנת שתיבחן שאלת ביטול ההרשעה. לא נעתרתי לבקשה זו וההליך הסתיים ללא קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. להלן נימוקי:
- א. לא מדובר בתסקיר חובה כגון מחמת גילו של הנאשם, אלא בתסקיר רשות. במועד ביצוע העבירה שבה הורשע הנאשם היה כמעט בן 30 שנים וכיום הינו בן 35 שנים.
- ב. בעת שהועלו טענות על ידי נאשמים, שגילם במועד ביצוע העבירה היה מעל ל-21 שנים, כי נגזר דינם ללא קבלת תסקיר של שירות המבחן, בית המשפט העליון דחה טענות אלה בהסתמך על העובדה שלא מדובר בתסקיר חובה (ע"פ 10194/09 פוטורוצין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (20.7.2010); דנ"פ 5753/06 ג'רייס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (13.7.2006); ע"פ 3568/10 פאעור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (26.10.2010)).
- ג. יתר על כן, בפסיקה נקבע כי באותם מקרים שבהם אין חובה לקבלת תסקיר לפני גזירת הדין, כגון מחמת שהעבירה בוצעה בהיות הנאשם מעל 21 שנים, בית המשפט יכול להסתמך על ראיות אחרות לעניין העונש שהנאשם רשאי להביא ואשר יש בהן בכדי להביא בפני בית המשפט את מלוא התמונה לגבי מצבו של הנאשם והרקע שלו, כגון עדי אופי או כל ראיה אחרת (ע"פ 2583/06 עמר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], (4.9.2006); ע"פ 10194/09 פוטורוצין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], (26.10.2010)).

מדינת ישראל, [פורסם בנבו], (20.7.2010).

ד. אין חובה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן כתנאי מקדים לביטול ההרשעה. אם בית המשפט ישתכנע שיש לבטל את ההרשעה הוא רשאי לעשות זאת גם ללא תסקיר שירות המבחן.

ה. **וזה העיקר:** לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, ומהסיבות שיפורטו בהמשך, לא השתכנעתי שיש לבטל את ההרשעה ולכן גם התייתר הצורך בקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

שאלת ביטול הרשעה

8. סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, מסמך בית משפט שהרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. ב- ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב (3) 337, 343 (להלן: "עניין כתב") קבעה כבוד השופטת דורנר, כי הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי הנטל רובץ לפתחו של הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי מעצם ההרשעה. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ראו גם: ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני** פ"ד נד (3) 685, 689; ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** פ"ד נח (4) 869, 876). ויושם אל לב, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן (רע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (20.11.14); ע"פ 8528/12 אלירן **צפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי (23.7.09)).

9. לגבי התנאי הראשון, בשורה ארוכה של פסקי דין, נפסק אודות חשיבות תנאי זה והצורך בהוכחתו כדבעי. החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, אשר עלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, תואמת את פתחו הצר של חריג ביטול ההרשעה, ככזה השמור למקרים מיוחדים בלבד, בהם קיימים טעמים כבדי משקל, הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם ומשכך אפוא, יש לתומכו בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 10 (10.11.14); רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (10.6.14); רע"פ 5860/15 **פלונית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 12 (7.9.15); רע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמוד 4 (23.8.10)).

10. יודגש, כי אין די בהוכחת נזק כשלעצמו, אלא יש להראות כי נזק זה הינו חמור ועלול לפגוע פגיעה

חמורה בשיקומו של הנאשם. אמור מעתה, לא הנזק אשר יגרם לנאשם מהרשעתו ימלא תנאי זה, אלא אך נזק כאמור אשר יפגע בשיקומו פגיעה חמורה (עניין **כתב**, עמ' 342, 344; רע"פ 1107/06 **יוסף עיד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמ' 4 (27.8.06)).

11. במקרה שבפניי, הנאשם לא הוכיח, כלל ועיקר, כי יגרם לו נזק קונקרטי וחמור, כזה שעלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו ולמעשה אף לא הוכיח נזק קונקרטי כלשהו. ואבהיר:

א. הנאשם לא הציג בפני את חוזה ההעסקה שלו עם חברת כוח האדם שנותנת שירותי סיעוד לנכי צה"ל, למרות שהצהיר בשלב הטיעונים כי יעשה כן. יחד עם זאת, הבהיר שבחוזה ההעסקה שלו אין כל תנאי בדבר העדר קיומו של רישום פלילי למטפל לצורך העסקתו בתפקיד זה (פרוט' מיום 6.9.16, עמ' 76 ש' 10 - 19).

ב. הנאשם לא הציג בפני את חוזה מתן שירותי הסיעוד שבין חברת כוח האדם שבה מועסק לבין משרד הביטחון על מנת לבדוק אם קיים בו סעיף שמתנה העסקה של מטפלים בהעדר קיומו של עבר פלילי לגביהם, בין באופן כללי וגורף ובין לגבי סוג מסוים של עבירות בלבד.

ג. הנאשם גם טען שנכון להיום אין הוראת חוק או חקיקת משנה שמתנה העסקתם של מטפלים בנכי צה"ל בהעדר קיומו של רישום פלילי.

ד. הנאשם גם לא הבהיר אם הוא מועסק בחברת כוח האדם כשכיר או כעצמאי, והאם קיים הבדל בין שני סוגי ההעסקה ביחס לדרישה בדבר העדר קיומו של עבר פלילי, ככל שקיימת דרישה כזו.

12. בנסיבות אלה, הנני קובע שהנאשם לא הוכיח שעצם ההרשעה עלולה לגרום לו לנזק קונקרטי שיפגע פגיעה חמורה בשיקומו. די בכך על מנת לדחות את בקשתו לביטול ההרשעה, ולכן גם מתייתר הצורך לדון בתנאי השני.

13. לסיכום, הבקשה של הנאשם לביטול ההרשעה, נדחית.

מתחם העונש ההולם

14. על הערכים החברתיים הנפגעים מעבירת האיומים, עמדה כבוד השופטת ד' ביניש ב- רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמ' 105 (4.1.06) וזה לשונה:

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום"

15. דברים אלה מקבלים משנה תוקף כאשר המדובר באירוע ספורט, המועד לאלימות ורווי מתחים, ויפים לעניין זה דברי כב' השופט שהם ב- רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמ' 5 (9.6.14) (להלן: "עניין מנצור") וזה לשונו:

"סבורני, כי צדק בית משפט השלום בצינו עובדה זו, שכן אין דינם של איומים על חיי אדם בסביבה שלווה ורגועה, כדינם של איומים בסביבה רווית אלימות, אשר מתאפיינים בחומרה יתרה"

16. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, אביא להלן דוגמאות מן הפסיקה במקרים היה מדובר בביצוע עבירת איומים:

א. ע"פ 3255/14 **יוסף ביטון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.3.15) - המערער הורשע בעבירת איומים לאחר שאיים על אחותו באמצעות מסרונים, נגזרו על המערער 2 חודשי מאסר מותנה למשך שנתיים. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ב. בעניין **מנצור לעיל** - המבקשים הורשעו בעבירת איומים לאחר שאיימו על המורה של בת משפחתם. בית משפט השלום גזר על המבקש 1, 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; ופיצוי למורה בסך 2,500 ₪, ואילו על המבקש 2 נגזרו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; ופיצוי למורה בסך 2,500 ₪. בערעורם לבית המשפט המחוזי הומתק עונשו של המבקש 2 בכך שהושווה עונש המאסר לעונשו של המבקש 1, קרי 6 חודשי מאסר בפועל. בקשתם לרשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

ג. רע"פ 9057/12 **בלאל מצרי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (4.3.13) - המבקש הורשע בעבירת איומים לאחר שאיים על שוטר. בית משפט השלום השית עליו 4 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי, וקנס בשיעור 1,500 ₪. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון.

ד. עפ"ג (ב"ש) 16642-09-14 **אבי יצחק נ' מדינת ישראל** (12.11.14) - המערער הורשע על פי הודאתו בעבירת איומים, לאחר שאיים על תובע בתוככי אולם בית המשפט. בית המשפט

השית עליו 6 חודשי מאסר במצטבר לעונש מאסר אותו ריצה אותה עת. בערעורו לבית המשפט המחוזי הומתק עונשו בכך שחציו ירוצה במצטבר וחציו בחופף.

17. לאור האמור לעיל, בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הביצוע הקונקרטיות, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שבוצעה על ידי הנאשם ובנסיבות ביצועה נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל בתוספת פיצוי למתלונן וכן אפשרות למתן צו להרחקה מאירועי ספורט, שבו אדון בפרק הבא.

צו הרחקה מאירועי ספורט

18. סעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט קובע כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה הקשורה לספורט, ייתן בית המשפט שהרשיעו צו להרחקתו לפי סעיף 18(א)(1) לתקופה שלא תעלה על חמש שנים, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת, מנימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטתו; בסעיף זה, "הורשע" - לרבות מי שנקבע שביצע את העבירה."

19. סעיף 1 לחוק איסור אלימות בספורט מגדיר "עבירה הקשורה בספורט" כדלקמן:

"עבירה מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה, וכן ניסיון, שידול או סיוע לעבור עבירה כאמור, שנעברה בקשר לאירוע ספורט, במהלך אירוע ספורט או בסמוך לו, או כאשר מבצע העבירה או מי שהעבירה נעברה כלפיו היה בדרכו לאירוע ספורט או ממנו."

20. עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין שבה הורשע הנאשם מופיעה ברשימת העבירות שמפורטות בתוספת הראשונה לחוק איסור אלימות בספורט. על כן, קמה סמכותו של בית המשפט להורות על מתן צו לפי סעיף 19 לחוק האמור.

21. ב-בש"פ 1869/13 **יעקב בן אברהם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.4.13) כבוד השופט הנדל ציין את הדברים הבאים בפסקה 7 להחלטתו:

"מנגנון ההרחקה הקבוע בחוק איסור אלימות בספורט יש בו משום פגיעה בִּפְרָט שנגדו ניתן צו הרחקה. אך יש לזכור את המיקום החוקי בו אנו מצויים. חוק איסור אלימות בספורט הינו חוק ספציפי שנוצר כדי לעקור את העשבים השוטים בשדה הספורט. על

אף שמנגנון ההרחקה פוגע בפרט פגיעה שאינה מבוטלת, החוק מכיל בתוכו איזונים ומנגנוני ביקורת שיש בהם כדי לשמור על זכותו של הפרט המורחק. מבלי לקבוע מסמרות, נדמה שתקופת ההרחקה המקסימאלית של שלוש שנים הינה מידתית בהקשר החקיקתי."

כמו כן, הוסיף גם את הדברים הבאים:

"ומעל הכל, יש לזכור כי הנוהג באלימות על צורותיה בספורט הורס את המשחק לשחקנים, למאמנים ולאזהדים. תחת המטריה של תחרות בריאה קמים וצפים חלקי הפנים המכוערים של החברה. במובן זה, הרחקת המתנהג באלימות או בצורה אסורה בספורט אינה אלא מידה כנגד מידה. מעציב למדי כי יש צורך בחקיקת חוק למניעת אלימות בספורט, אך משנחקק - על בית המשפט להחילו במידתיות."

22. על כן, במקרה שבפני, תקופת ההרחקה של הנאשם מאירועי ספורט צריך שתהיה בצורה מידתית. מידתיות זו צריכה לתת ביטוי הן לחומרת העבירה שבוצעה, הן לתקופה שחלפה מאז מועד ביצוע העבירה (למעלה מחמש שנים), והן לאפשרות לביצועה של עבירה דומה בעתיד והן לסוג אירועי הספורט שמהם יש להרחיק את הנאשם. דומני, שיישום נכון של עקרון המידתיות משמעו הרחקתו רק ממשחקי כדורסל ולא מכל סוגי אירועי הספורט הקיימים וזאת לתקופה של שנה אחת מהיום. לדוגמאות מהפסיקה לתקופות הרחקה שונות מאירועי ספורט (שנעות בין שנה לשלוש שנים), הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של כל מקרה ומקרה, ראו למשל:

עפ"ג (מחוזי חיפה) 1228-09-15 **ידעי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקאות 57 - 68; ת"פ (שלום חיפה) 33193-09-12 **מדינת ישראל נ' זועבי** [פורסם בנבו] (13.7.15) פסקה 42; ת"פ (שלום תל אביב) 31908-11-14 **פרקליטות מחוז תל אביב נ' מזרחי** [פורסם בנבו] (6.9.15) פסקה 9; ת"פ (שלום באר שבע) **מדינת ישראל נ' אלחדד** [פורסם בנבו] (12.5.15) פסקה 10(ו); ת"פ (שלום תל אביב) **מדינת ישראל נ' רוזי** [פורסם בנבו] (29.4.12) פסקה 4; ת"פ (שלום תל אביב) 31477-05-13 **מדינת ישראל נ' סמואי** [פורסם בנבו] (24.2.16) פסקה 6.

העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

23. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון לקולא את השיקולים הבאים: העדר עבר פלילי, חלופה הזמן מאז מועד ביצוע העבירה וכן היותו של הנאשם נשוי ואב לילדים. בנסיבות אלה, יש להציב את הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, קרי מאסר על תנאי בלבד בצירוף תשלום פיצוי למתלונן וצו הרחקה מאירועי ספורט.

24. אשר על כן, לאור האמור הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום, הנאשם לא יבצע עבירת אלימות, לרבות איומים.

ב. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן, עד תביעה 2, בסך של 1,000 ₪. הפיצוי ישולם למתלונן בשני תשלומים, כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.12.16 והתשלום השני עד ליום 1.1.17. היה והתשלום הראשון לא ישולם במועד אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לפירעון מיידי. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את פרטיו המלאים של עד תביעה 2 תוך 7 ימים.

ג. לפי סמכותי בסעיפים 18(א)(1)(ב) ו-19 לחוק איסור אלימות בספורט, הנני אוסר על הנאשם להיכנס למקום בו מתקיים "אירוע ספורט" או "אירוע ספורט מוסדר", כהגדרתם בסעיף 1 לחוק האמור, בשני המקרים בתחום הכדורסל, וזאת למשך שנה מהיום.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ז, 30 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.